

Sygn. akt VIII U 1615/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2016 r. w Gliwicach

sprawy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale: M. K. (K.), T. P. (P.)

i T. S. (S.)

o podstawę wymiaru składek

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 10 sierpnia 2015 r. **nr** (...)

z dnia 10 sierpnia 2015 r. **nr** (...)

z dnia 10 sierpnia 2015 r. **nr** (...)

1. oddala odwołania;

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. akt: VIII U 1615/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 10 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. ustalił podstawy wymiaru składek.

Z uzasadnienia decyzji wynika, że płatnik składek nie zadeklarował za ubezpieczonych składek od kwot przychodu z tytułu świadczenia sfinansowanego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, które zostało przyznane bez zastosowania kryterium socjalnego. W trakcie kontroli płatnik składek nie przedstawił środków dowodowych potwierdzających, że przyznane świadczenia uzależnione były od sytuacji życiowej rodzinnej i materialnej pracowników. Kwoty świadczenia były uzależnione jedynie od stażu pracy i pracownicy bez względu na sytuację rodzinną i materialną mający analogiczny staż pracy uzyskali z tego tytułu przychody w takiej samej wysokości.

Na uzasadnienie swojego stanowiska organ rentowy przytoczył treść art. 8 ust. 1 ustawy z 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Wskazał, że regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić zasady przyznawania ulgowych świadczeń. Ich wysokość musi być uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Wartość przyznanych świadczeń, która nie uwzględniała kryterium socjalnego należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawy wymiaru składek. Organ rentowy przytoczył treść art. 8 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 i ust. 1,6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W przypadku T. P. do podstawy wymiaru składek wliczono również przychód z tytułu opłaconej przez pracodawcę składki z tytułu zawartej polisy ubezpieczeniowej obejmującej pracowników przebywających w podróży służbowej.

Organ rentowy stwierdził, że koszt poniesiony przez pracodawcę stanowi realną korzyść podatnika, a w związku z tym kwota opłaconej polisy stanowi przychód pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 i 3 oraz 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód pracownika, o którym mowa w art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi podstawę wymiaru składek. Wskazał również, że § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie przewiduje wyłączenia z podstawy wymiaru składek kosztów związanych z zawieraniem umów ubezpieczenia.

W odwołaniu od decyzji (...) sp. z o.o. wyniosła o :

- uchylenie zaskarżonej decyzji przez organ rentowy,

ewentualnie o

- uwzględnienie odwołań i zmianę zaskarżonych decyzji poprzez ustalenie że podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne- rentowe chorobowe i wypadkowe odpowiadały wartościom zadeklarowanym pierwotnie przez odwołującą się;

- zasądzenie od organu na rzecz odwołującej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym decyzjom odwołująca spółka zarzuciła naruszenie art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej ,w związku z art. 8 ust. 1 i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku w zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu że do podstawy naliczenia składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe chorobowe i wypadkowe zalicza się wartości świadczeń sfinansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przez odwołującą.

Zarzuciła, że organ rentowy pominął regulamin funduszu świadczeń socjalnych, zgodnie z którym środki funduszu przeznacza się na częściowe lub całkowite finansowanie kosztów i usług, świadczenia w zakresie pomocy rzeczowej oraz zapomogi pieniężnej przyznawanej w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych lub długotrwałej choroby, działalności kulturalno- oświatowej w postaci imprez kulturalnych artystycznych

i rozrywkowych organizowanych przez zakład lub zakupienie biletów wstępu na takie imprezy czy imprez okolicznościowych, zakupu drobnych upominków z nimi związanych.

W porozumieniu z przedstawicielami pracowników środki funduszu mogą być przyznawane na zakup bonów towarowych do realizowania we wskazanej placówce handlowej. Wydawanie pracownikom bonów towarowych, a od listopada 2012 roku podarunkowych, następowało w ramach działalności socjalnej w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Świadczenia dla pracowników zostały wypłacone przez spółkę ze środków przeznaczonych na cele socjalne.

Odwołująca spółka przyznała, że nie brała pod uwagę kryterium socjalnego przy wypłacie kwoty należnej poszczególnym pracownikom. Jej zdaniem kryterium socjalne winno być stosowane jedynie w przypadku przyznawania ulgowych usług i świadczeń o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i nie odnosi się ona tym samym do usług i świadczeń o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Jeżeli bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek. Organ rentowy nie jest uprawniony do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. Zdaniem odwołującej przepis §2 pkt. 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie daje żadnych podstaw do przyjęcia że przesłanką jego zastosowania jest wydatkowanie środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych według określonych kryteriów socjalnych.

W zakresie wliczenia do podstawy wymiaru składek kosztów związanych z zawieraniem polisami ubezpieczeniowymi na czas trwania podróży służbowej odwołująca spółka przytoczyła treść art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1, 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wskazała na treść wyroku TK z dnia 8 lipca 2014 roku sygn. K 7/13 w którym to orzeczeniu przedstawiono wskazówki w zakresie prawidłowej interpretacji art. 12 updog. Zdaniem odwołującej w przypadku poniesienia kosztów związanych z zawarciem umów ubezpieczenia pracownik nie ponosi żadnej korzyści w sferze prywatnej, ani nie prowadzi do oszczędności po stronie pracownika, bo pracownik takiego ubezpieczenia nie musi wykupić. Pracodawca wykupując polisę działa w swoim interesie, a nie w interesie pracownika. W związku z tym odwołująca prawidłowo potraktowała koszty związane z zawarciem umów ubezpieczenia jako świadczenia nie powodujące powstanie przychodu ze stosunku pracy, a w konsekwencji nie stanowiące podstawy wymiaru składek.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych. Treść art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ustanawia tzw. kryterium socjalne udzielania pomocy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uzależniając ją od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika i nie przewiduje w tym zakresie wyjątków.

Świadczenie wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tego kryterium nie może być ocenione w sensie prawnym jako świadczenie socjalne, a jeżeli tak te nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych. Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić zasady i że przyznawanie ulgowych świadczeń jest uzależnione od sytuacji materialnej osoby korzystającej z funduszu. W niniejszej sprawie wszyscy pracownicy otrzymali bony towarowe o jednakowej wartości, co spowodowało że bony te trzeba ocenić jako świadczenie dodatkowe pracodawcy, a nie świadczenia z funduszu świadczeń socjalnych. Skoro przyznanie bonów nie miało charakteru socjalnego, to bony należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych. Nie zachodzi wyłączenie przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych obowiązujący u odwołującej nie określa w jaki sposób pracodawca ma ustalać sytuację życiową rodzinną i materialną osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Pracodawca nie może pominąć naczelnej zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy. Przyznanie przez odwołującą spornych świadczeń bez indywidualnej analizy życiowej sytuacji, rodzinnej i materialnej pracowników odbyło się z naruszeniem art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. W związku z powyższym przychód osiągnięty przez pracowników stanowił podstawę wymiaru składek bowiem nie miał

zastosowania § 2 ust. 1 pkt 19 w rozporządzenia z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W stosunku do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego kosztów związanych z zawarciem umów ubezpieczenia na czas podróży służbowej organ rentowy podtrzyma stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Zdaniem organu rentowego jest to nieodpłatne świadczenie w rozumieniu updof wynikające ze stosunku pracy. Pojęcie nieodpłatnego świadczenia obejmuje wszystkie zjawisko gospodarcze i zdarzenia prawne, których następstwem jest uzyskanie korzyści kosztem innego podmiotu lub te wszystkie zdarzenia prawne i gospodarcze w działalności osób prawnych czy osób fizycznych, których celem jest nieodpłatne przysporzenie majątku osobie, mające konkretny wymiar finansowy. Objęcie ochroną ubezpieczeniową pracowników ma wymiar finansowy, skoro pracodawca opłacił składkę ubezpieczeniową.

Wartość przedmiotu sporu wynosiła w przypadku T. S. (S.) 991,89 zł, M. K. – 635,62 zł, T. P. - 565,62 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wydał decyzje ustalające podstawy wymiaru składek pracowników (...) spółki ograniczoną odpowiedzialnością. Do wskazanej podstawy wymiaru składek doliczono świadczenia otrzymane z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

W przypadku T. P. (październik 2011 – 19,20 zł) do podstawy wymiaru składek wliczono wartość poniesionych przez pracodawcę kosztów związanych z zawarciem umowy ubezpieczenia Wojazer (...) w (...).

W niniejszej sprawie decyzje dotyczyły podstawy wymiaru składek w stosunku do pracowników:

1. T. S. za miesiące: kwiecień 2011 roku – 549 zł, listopad 2011 roku – 732 złote, marzec 2012 roku – 366 złotych, lipiec 2012 roku – 183 zł, listopad 2012 roku – 732 złote;
2. T. P. za miesiące: kwiecień 2011 roku – 549 zł, listopad 2011 roku – 549 złotych, marzec 2012 roku – 366 złotych;
3. M. K. - za miesiąc kwiecień 2011 roku – 549 zł, listopad 2011 roku – 732 złote, marzec 2012 roku – 366 złotych;

Kwoty wskazane w decyzjach stanowiły świadczenia wypłacone przez pracodawcę z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Wysokość tych świadczeń była uzależniona wyłącznie od stażu pracy u płatnika składek. Nie uwzględniała kryterium socjalnego, sytuacji rodzinnej majątkowej uprawnionych. Była to forma kart podarunkowych (bonów towarowych) do zrealizowania w określonej placówce handlowej.

Obowiązujący od 2 stycznia 2002 roku w odwołującej spółce (...) zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie przewiduje stosowania kryteriów socjalnych przy przyznawaniu świadczeń. W rozdziale IV regulaminu zatytułowanego „Przeznaczenie funduszu” wskazano, że środki przeznacza się na częściowe lub całkowite finansowanie kosztów usług i świadczeń socjalnych, a w porozumieniu z przedstawicielem pracowników, środki funduszu mogą być przyznawane na zakup bonów towarowych do zrealizowania we wskazanej placówce handlowej. W rozdziale VIII pkt 4 wskazano, że w sprawach nieuregulowanych w regulaminie zastosowanie mają powszechnie obowiązujące przepisy prawa”. (regulamin k. 22-28 akt kontroli). Regulamin wskazuje jako podstawę wydania ustawę z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Z listy wypłaconych świadczeń socjalnych z listopada 2011 i 2012 roku wynika, że wartość świadczeń była uzależniona od stażu pracy (np. w roku 2012 za jeden przepracowany miesiąc w roku przyznawano 50 złotych k.48-62, 264- 272)

Od wydanych pracownikom kart podarunkowych nie zostały opłacone składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

(...) ponosiła jako pracodawca koszty ubezpieczeń pracowników w podróży służbowej. (...) SA zawierało z pracownikiem umowy ubezpieczenia Wojazer (...) w (...). Okres ubezpieczenia obejmował okres planowanej podróży

służbowej. Koszty związane z zawarciem umowy ponosiła odwołująca spółka. W niniejszej sprawie spółka poniosła koszty związane z ubezpieczeniem T. P..

Powyższe okoliczności były bezsporne między stronami. Wynikają z akt kontroli przeprowadzonej przez organ rentowy, regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Nie zasługuje na uwzględnienie wniosek odwołującej o uchylenie zaskarżonych decyzji, bowiem zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji może odwołanie oddalić, bądź zaskarżoną decyzję zmienić w całości lub w części. Nie ma możliwości uchylenia decyzji sprawie o składki przez sąd I instancji.

Stan faktyczny jest bezsporny między stronami: pracownicy (...) sp. z o.o. w miesiącach poprzedzających miesiące wskazane w decyzjach otrzymywali bony towarowe zwane bonami podarunkowymi, a ich wartość nie była uzależniona od kryterium socjalnego.

Sporne w sprawie okazały się wyłącznie kwestie prawne dotyczące możliwości oskładkowania świadczeń pochodzących z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Istota sporu w niniejszej sprawie dotyczyła wykładni prawa – a to art. 2 ust. 1 w związku z art. 8 ustawy z dnia 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz § 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Konieczne jest przytoczenie treści powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przez działalność socjalną rozumie się usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, klubach dziecięcych, sprawowanej przez dziennego opiekuna lub nianię, w przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową;

Art. 8 stanowi :

1. Przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.
2. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

§ 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. wyłącza z podstawy wymiaru składek świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że bony podarunkowe zostały sfinansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne. Nie można jednak zgodzić się z odwołującą, że źródło finansowania przesądza o możliwości skorzystania z przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.

Organ rentowy ma prawo dokonać analizy celów socjalnych i źródeł ich finansowania poprzez ustalenie, czy istnieje w regulaminie ZFŚS podstawa sfinansowania ulgowych usług i świadczeń, czy świadczenia te mają w istocie charakter

socjalny oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. stwierdził, że środki ujęte w zaskarżonych decyzjach pochodziły z funduszu świadczeń socjalnych, ale z regulaminu ZFŚS nie wynika, że bony miały charakter socjalny. Sąd podzielił stanowisko organu rentowego.

Odwołująca twierdziła, że wydanie pracownikom bonów podarunkowych nastąpiło w ramach działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy o ZFŚS ze środków przeznaczonych na cele socjalne. Jej zdaniem, w takim stanie rzeczy bezsprzeczne jest, że dysponowanie środkami z funduszu odbyło się w ramach reguł przewidzianych w ustawie o ZFŚS". Sąd nie podziela tego poglądu, ponieważ źródło finansowania świadczenia nie przesądza o jego socjalnym charakterze .

Odwołująca wskazała ponadto, że kryterium socjalne winno być stosowane jedynie w sytuacji przyznawania ulgowych usług i świadczeń o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS. Zakres przedmiotowy art. 8 ust. 1 jest węższy od pojęcia działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1.

Na temat charakteru bonów towarowych, zakupowych, podarunkowych w kontekście ustawy o ZFŚS wielokrotnie wypowiadały się sądy (por .np wyroki SA w Poznaniu III AUa 1767/14; III AUa 331/13, wyrok SA Szczecinie (...)). Z orzecznictwa tego wynika, że przyznawanie kuponów podarunkowych czy dokonanie wypłat w wysokości równowartości takich kuponów stanowi pomoc rzeczową wymienioną w definicji działalności socjalnej pracodawcy w art. 2 pkt 1 ustawy z 1994 r. o zakładowym funduszu socjalnym **pod warunkiem**, że pomoc taka została udzielona z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji pracownika. Konieczne jest uwzględnienie zasady określonej w art. 8 ust. 1 tej ustawy.

Orzecznictwo sądowe stoi na stanowisku, że: po pierwsze bony towarowe są pomocą rzeczową w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o ZFŚS, po drugie przyznając tego rodzaju świadczenie konieczne jest zastosowanie reguł z art. 8 ust. 1 ustawy . Nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko odwołującej, że wypłata świadczenia ze środków ZFŚS jest równoznaczna ze zwolnieniem od uiszczenia składek na podstawie § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. (Dz. U. 1998 nr 161 poz. 1106)

Regulacja § 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji tegoż przepisu. O socjalnym charakterze świadczenia można mówić tylko w sytuacji, w której wysokość pomocy jest uzależniona od kryteriów wymienionych w art. 8 ust. 1 ustawy. Nie było sporu między stronami, że przyznając bony towarowe odwołująca spółka takiego kryterium nie stosowała, a co za tym idzie nie było to „świadczenie finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych”, o którym mowa w § 2 pkt 19 powołanego rozporządzenia. Świadczenia wypłacane z funduszu świadczeń socjalnych stanowią realizację postulatu ochrony interesów socjalnych pracowników (art. 16 k.p. i art. 94 pkt 8 k.p.). Uzależnienie wartości bonów towarowych wyłącznie od czynników związanych z wykonywaniem pracy np. wydajności, stażu pracy, obecności w pracy wyklucza możliwość uznania, że świadczenie to objęte jest dyspozycją art. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Jest to dodatek do wynagrodzenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowiący przychód pracownika.

Nie doszło do naruszenia art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej ,w związku z art. 8 ust. 1 i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku w zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek

na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez zobowiązanie odwołującej do wliczenia do podstawy wymiaru składek wartości wydanych pracownikom bonów towarowych.

Powołany w odwołaniu wyrok TK z dnia 8 lipca 2014 roku K 7/13 w brzmieniu

„art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 2-2b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 888, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 223, 312, 567 i 598), rozumiane w ten sposób, że "inne nieodpłatne świadczenie" oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika, są zgodne z art. 2 w związku z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”, potwierdza prawidłowość ugruntowanego przez sądy administracyjne orzecznictwa z którego wynika, że w przypadku zawarcia przez pracodawcę umowy ubezpieczenia na rzecz pracownika, umowa ta skutkuje powstaniem u pracownika przychodu z tytułu innych nieodpłatnych świadczeń, w rozumieniu art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f. w momencie zapłacenia składki (wykupienia polisy ubezpieczeniowej). Wartość pieniężną tego świadczenia stanowi cena zapłaconej składki (wykupionej polisy ubezpieczeniowej). (por. wyrok NSA w W. sygn. II FSK 506/08 z dnia 30 lipca 2009 roku, (...) z dnia 17 stycznia 2012 roku , podobnie wyrok WSA w Warszawie z 27 kwietnia 2010 roku (...) SA/Wa (...)).

Reasumując zapłata składki przez pracodawcę za pracownika stanowi wymierną korzyść dla tego ostatniego z tytułu zawarcia na jego rzecz umowy ubezpieczenia. Jest to przychód ze stosunku pracy w formie nieodpłatnego świadczenia otrzymywanego już w momencie uiszczenia składki i rozpoczęcia ochrony ubezpieczeniowej, którego wartość odpowiada wysokości uiszczonej składki ubezpieczeniowej. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, za który uważa się także przyrost wynikający z wyręczenia pracownika przez pracodawcę z ponoszenia świadczeń pieniężnych na rzecz towarzystw ubezpieczeniowych.

Słusznie organ rentowy uznał, że wysokość opłaty związanej z zawarciem umowy ubezpieczenia stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i zdrowotne, bowiem jest objęta dyspozycją art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych i § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek.

W związku z tym odwołania oddalono na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wpływu odwołań do sądu.

(-) SSO Teresa Kalinka